In de zaak 1-63:

De Commanditaire Vennootschap Macchiorlati Dalmas & Figli,

gevestigd te Turijn,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. E. Arendt, aan de Rue Willy Goergen 6 te Luxemburg,

vertegenwoordigd door haar directeur Macchiorlati Dalmas,

bijgestaan door mr. A. Astolfi, advocaat te Milaan en advocaat bij het Hof van Cassatie,

Verzoekster

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,

ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de Metz 2 te Luxemburg,

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur dr. I. Telchini, als gemachtigde,

bijgestaan door mr. P. Ziccardi, hoogleraar aan de Universiteit van Milaan, advocaat bij het Hof van Cassatie,

Verweerster

betreffende de nietigverklaring, de intrekking of de wijziging van de individuele beschikking van 14 november 1962, waarbij de Hoge Autoriteit van verzoekster betaling vordert van een bedrag van 7.000.000 lire wegens moratoire verhogingen over de heffingen op haar staalproduktie gedurende de jaren 1953 tot en met 1960,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President*,
Ch. L. Hammes (*Rechter-Rapporteur*), *Kamerpresident*,
L. Delvaux, R. Rossi en R. Lecourt, *Rechters*,
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Overzicht van de feiten

Overwegende dat verzoekster (hierna te noemen Macchiorlati) – een kleine familievennootschap – tot 1958 slechts ongeregeld aan de Hoge Autoriteit aangiften heeft ingezonden van haar produktie welke krachtens de hierna te noemen beschikkingen aan heffing onderworpen is: beschikkingen 2-52 en 3-52 van 23 december 1952 (*Publikatieblad*, blz. 3 en 4), gewijzigd en aangevuld bij de beschikkingen 29-55 van 3 november 1955 (*Publikatieblad*, blz. 905) en 31-55 van 19 november 1955 (*Publikatieblad*, blz. 906);

Overwegende dat de Hoge Autoriteit na langdurige onderhandelingen met Macchiorlati op 13 februari 1959 te haren aanzien een executoire beschikking heeft gegeven, houdende bevel tot betaling van 21.541.543 lire waarvan 16.060.945 lire aan heffing en 5.480.598 lire aan moratoire verhogingen;

dat Macchiorlati op 8 april 1959 beroep heeft ingesteld (zaak 22-59) tegen bovengenoemde beschikking van de Hoge Autoriteit van 13 februari 1959;

dat het Hof, nadat de verzoekster in deze zaak afstand van instantie had gedaan, bij beschikking van 12 mei 1960 de doorhaling van die zaak in de registers heeft gelast;

Overwegende dat Macchiorlati na een langdurige zowel mondeling als schriftelijk gevoerde gedachtenwisseling met de Hoge Autoriteit, het saldo van de tot eind februari 1960 verschuldigde heffing heeft voldaan, doch kwijtschelding heeft verzocht van de moratoire verhogingen;

dat de Hoge Autoriteit bij brief van 18 juni 1962 aan Macchiorlati heeft bericht, dat aan haar verzoek gedeeltelijk gevolg was gegeven in dier voege dat het bedrag der moratoire verhogingen ten bedrage van 9.334.514 lire – tot welke som de achterstand inmiddels was opgelopen – was teruggebracht tot 7.000.000 lire, van welk bedrag betaling werd verlangd;

dat de Hoge Autoriteit toen Macchiorlati op een algehele kwijtschelding bleef aandringen ten haren aanzien op 14 november 1962 een individuele executoire beschikking heeft gegeven tot een beloop van 7.000.000 lire;

dat deze beschikking aan verzoekster werd betekend bij een aangetekende brief welke zij op 1 december 1962 ontving;

dat verzoekster op 7 januari 1963 haar verzoekschrift in het onderhavig geding ter Griffie van het Hof deponeerde;

II – Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* bij verzoekschrift concludeert, het den Hove behage:

- primair: de bestreden beschikking nietig te verklaren, met bepaling dat zij ieder rechtsgevolg mist;
- subsidiair: de bestreden beschikking in te trekken en kwijtschelding van de moratoire verhogingen te bevelen;

– meer subsidiair: de bestreden beschikking te wijzigen en een passende vermindering der verhogingen te gelasten;

– verweerster in de proceskosten te veroordelen;

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage alle vorderingen van verzoekster af te wijzen als zijnde niet-ontvankelijk of althans ongegrond en haar in de kosten te veroordelen;

III – Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat verzoekster enerzijds de individuele beschikking van 14 november 1962 bestrijdt met een directe actie ex de artikelen 33 en 36 en anderzijds, bij wege van exceptie ex artikel 36, derde lid, zich keert tegen de individuele beschikking van 13 februari 1959 en de algemene beschikkingen 2-52 en 3-52, gelijk die zijn gewijzigd bij de algemene beschikkingen 29-55 en 31-55, voor zover deze de grondslag vormen voor de individuele beschikking van 14 november 1962;

A – *WAT BETREFT DE INDIVIDUELE BESCHIKKING VAN 14 NOVEMBER 1962*

Vordering tot nietigverklaring ex artikel 33 van het Verdrag.

1. *Niet-motivering en onvoldoende motivering*

Overwegende dat *verzoekster* met een beroep op de rechtspraak van het Hof betoogt dat de krachtens artikel 92 door de Hoge Autoriteit gegeven beschikkingen een juiste en gedetailleerde opgave dienen te bevatten van de bedragen waaruit de bij die beschikking executoir vastgestelde schuld is samengesteld;

dat immers de beschikking zelve aan de rechterlijke controle moet kunnen worden onderworpen en zij derhalve alle nodige elementen moet bevatten op grond waarvan de toegepaste criteria, zowel rechtens als feitelijk, kunnen worden onderzocht;

dat de bestreden beschikking zich beperkt tot het enkele vermelden van een verbintenis van verzoekster tot het betalen van 7.000.000 lire;

dat het dispositief van de beschikking noch de grondslag van de schuld, noch het tijdvak waarop zij betrekking heeft, nader aanduidt;

dat de overwegingen waarop zij berust ten deze niet voldoende zijn;

dat de enkele opsomming van de ter zake van de heffing gegeven beschikkingen en een chronologische lijst der tussen partijen gewisselde brieven geen motivering opleveren;

Overwegende dat *verweerster* hierop antwoordt dat de bestreden beschikking het resultaat vormt van een ingewikkelde, overeenkomstig artikel 36, eerste lid, gevolgde procedure, in de loop waarvan de Hoge Autoriteit bij aan de debiteur betekende akten het volledige bewijsmateriaal ten aanzien van het vereiste bedrag heeft verschaft;

dat de beschikking door de voorafgaande akten — welke daarvan de premisse vormen — wordt aangevuld (verschillende van deze akten werden in de zaak 22-59 geproduceerd);

dat het Hof derhalve over voldoende gegevens beschikt voor een onderzoek van de bestreden beschikking in de ruimste zin;

Overwegende dat *verzoekster* met betrekking tot het beweerde ontbreken van motivering nog opmerkt, dat zij krachtens artikel 6 van de algemene beschikking 3-52, gelijk deze bepaling werd aangevuld bij artikel 1 van beschikking 29-55, gerechtigd is aan de Hoge Autoriteit de gehele of gedeeltelijke kwijtschelding te vragen van de moratoire verhogingen en dat verweerster derhalve gehouden was de redenen aan te geven waarom algehele kwijtschelding werd geweigerd;

dat de Hoge Autoriteit eveneens de overwegingen had moeten vermelden op grond waarvan zij het bedrag der verhoging had teruggebracht op 7.000.000 lire;

dat het uiteenzetten van de gronden der beschikking een prealabele voorwaarde is voor de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid van de Hoge Autoriteit krachtens welke zij moratoire verhogingen kan kwijtschelden;

dat het ontbreken van iedere motivering op dit punt de nietigverklaring der bestreden beschikking tengevolge moet hebben;

Overwegende dat *verweerster* hierop antwoordt dat de wezenlijke grond van de bestreden beschikking is vervat in de laatste overweging waarin herinnerd wordt aan de toezegging van verzoekster om het bedrag der verhogingen niet te betwisten;

dat de bestreden beschikking derhalve geen motivering behoefde te bevatten ten aanzien van de bij de vaststelling der gedeeltelijke kwijtschelding gevolgde criteria — welke verzoekster overigens volledig bekend zijn — doch slechts het executoire bevel tot betaling;

dat op dit punt de laatste overweging — waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster haar formele verplichting tot het voorleggen van een betalingsregeling niet is nagekomen — voldoende moet worden geacht;

Overwegende dat *verzoekster* betwist een dergelijke verbintenis te hebben aangegaan en aanvoert dat er geen enkele beschikking bestaat welke haar tot het voorleggen van een betalingsregeling verplicht;

dat in ieder geval volgens de beweringen van de Hoge Autoriteit zelve de beschikking van 1959 zou zijn vervangen door een acte welke niet het karakter heeft van een formele beschikking en waarbij de vervaldagen voor de verschillende betalingen worden vastgesteld;

dat, indien het niet voorleggen van een betalingsregeling de beschikking waarbij de moratoire verhogingen werden vastgesteld, al had kunnen rechtvaardigen, het feit, dat deze regeling is nagekomen de Hoge Autoriteit daarentegen het recht heeft ontnomen die verhogingen in te vorderen;

Overwegende dat *verweerster* betoogt dat de verhogingen wegens niet-betaling der heffing het karakter van moratoire interessen vertonen en zulks met name wanneer zij, gelijk in casu, zijn vastgesteld volgens een tarief hetwelk met de gebruikelijke bankrente overeenstemt;

dat de motivering derhalve impliciet gegeven is;

dat zij slechts uitdrukkelijk gegeven behoefde te worden indien de verhogingen zo waren vastgesteld dat zij als sancties beschouwd moesten worden, dan wel indien zij zodanig waren verlaagd dat deze verlaging met een kwijtschelding der moratoire interessen gelijkgesteld moet worden;

Overwegende dat *verzoekster* op dit punt repliceert dat de moratoire verhogingen wel degelijk geldstraffen zijn in de zin van artikel 36, daar haar maximum-hoogte iedere redelijke rentevoet vér te boven gaat, zij door de Hoge Autoriteit naar gelang van de aard en de ernst van de overtreding discretionair kunnen worden vastgesteld en zij worden opgelegd aan ondernemingen welke op enigerlei wijze door de Hoge Autoriteit krachtens artikel 50 van dat Verdrag gegeven beschikkingen niet hebben opgevolgd;

2. *Schending van artikel 6 van de algemene beschikking 3-52, zijnde een uitvoeringsregeling van het Verdrag*

Overwegende dat *verzoekster* vaststelt dat in de gedetailleerde opstelling van de boeten wegens niet-betaling, welke haar bij brief van 26 april 1961 door de Hoge Autoriteit werd medegedeeld, alle getallen naar boven werden afgerond;

dat de Hoge Autoriteit – al ware het slechts in zeer geringe mate – het bij artikel 6 van de algemene beschikking 3-52 vastgestelde verhogingspercentage van 1 heeft overschreden;

dat deze grief, hoewel zonder groot materieel belang, niettemin rechtens van aanzienlijke betekenis is, daar zij de schending wraakt van een bindende rechtsregel;

Overwegende dat het door verzoekster opgeworpen punt volgens *verweerster* van een volstrekt te verwaarlozen belang is en dat ter zake een ruime compensatie plaats vond door de kwijtschelding van een aanzienlijk gedeelte der moratoire verhogingen;

3. *Détournement de pouvoir gelegen in het feit dat de Hoge Autoriteit de overeengekomen kwijtschelding der moratoire verhogingen niet heeft gegeven*

Overwegende dat *verzoekster* stelt en aanbiedt met getuigen te bewijzen dat in een vergadering van haar vertegenwoordigers met ambtenaren van de Hoge Autoriteit op 21 april 1960 te Luxemburg gehouden, een dading tot stand is gekomen;

dat verzoekster zich daarbij zou hebben verbonden afstand te doen van instantie in de zaak 22-59, de achterstand te betalen en in het vervolg haar verplichtingen behoorlijk na te komen;

dat de Hoge Autoriteit zich hier tegenover zou hebben verplicht tot een totale kwijtschelding van de moratoire verhogingen;

dat de schending van deze dading tot nietigverklaring der bestreden beschikking moet leiden;

Overwegende dat *verweerster* allereerst betoogt dat verzoekster niet de gronden uiteenzet waarop zij de strijdigheid tussen de aangevallen beschikking en de beweerde dading kwalificeert als een détournement de pouvoir;

dat toch, aldus de Hoge Autoriteit, uit de ten processe geproduceerde stukken blijkt dat van een akkoord gelijk door verzoekster gesteld, geen sprake is;

dat zulks met name volgt uit het ontbreken van een schriftelijke bevestiging door de Hoge Autoriteit van hetgeen verzoekster beweert in een brief van 30 april 1960, uit een brief van haar juridische dienst van 6 mei 1960 waarin de bewering van verzoekster uitdrukkelijk

wordt gedementeerd en ten slotte uit het feit dat verzoekster bij brieven van 11 mei 1960 en 20 februari 1962 opnieuw ontheffing heeft gevraagd van de moratoire verhogingen zonder daarbij melding te maken van de pretense dading krachtens welke zij van die verplichtingen zou zijn ontheven;

B – *DE INDIVIDUELE BESCHIKKING VAN 13 FEBRUARI 1959 ALS BASIS VAN DIE VAN 14 NOVEMBER 1962*

1. *Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* betoogt dat het beroep tegen de individuele beschikking van 13 februari 1959 niet ontvankelijk is zowel ingevolge artikel 33 als artikel 36 van het Verdrag;

dat de vordering procesrechtelijk krachtens artikel 33 niet kan worden ontvangen, daar het beroepsrecht is vervallen door het verstrijken van de voor die beschikking geldende beroepstermijn;

dat zulks materieelrechtelijk eveneens het geval is op grond van het verval van recht, ditmaal als gevolg van de eerder door verzoekster gedane afstand van instantie en de – althans gedeeltelijke – tenuitvoerlegging van de beschikking;

dat het beroep eveneens niet ontvankelijk is voor zover gegrond op artikel 36, derde lid, hetwelk slechts op algemene beschikkingen van toepassing is en dat niet kan worden ingeroepen tegen individuele beschikkingen die definitief geworden zijn;

dat verzoekster krachtens de rechtspraak van het Hof slechts de onregelmatigheid kan inroepen van de algemene beschikking waarop de bestreden individuele beschikking berust;

dat de vordering tot nietigverklaring van de individuele beschikking niet kan worden gemotiveerd met de veronderstelde onregelmatigheid van een andere – niet bestreden – individuele beschikking;

dat de bij het Verdrag ingestelde rechtsorde beoogt niet alleen aan de ondernemingen bepaalde garanties van rechterlijke controle te geven, doch evenzeer de rechtszekerheid te waarborgen in dier voege dat rechtens eenmaal geregelde situaties — zelfs al zou die regeling voortvloeien uit de niet-uitoefening of het tenietgaan van het beroepsrecht — onaantastbaar moeten worden geacht;

dat uit artikel 33 volgt dat individuele beschikkingen welke niet binnen de beroepstermijn werden bestreden, dan wel bestreden in een instantie waarvan later afstand werd gedaan, of die bevestigd werden door de verwerping van een daartegen ingesteld beroep, onaantastbaar zijn geworden en partijen in ieder opzicht tot wet strekken;

dat de beschikking van 13 februari 1959 slechts de basis vormt van de beschikking van 14 november 1962 in zoverre zij het door de onderneming verschuldigde bedrag vaststelt;

dat zij niet de rechtsbron vormt voor de verplichting zelve, welke immers voortvloeit uit het niet in acht nemen van de algemene beschikkingen waarbij zowel de heffing als de moratoire verhogingen werden ingesteld;

dat, nu de beschikking van 1959 — waarbij de onderneming van de schending van haar verplichting in kennis werd gesteld — niet is vernietigd, zij tussen partijen de definitieve vaststelling inhoudt van het feit dat de bewuste verplichting niet werd nagekomen;

dat in de nieuwe individuele beschikking slechts de conclusies worden getrokken uit het feit dat de voorafgaande beschikking onaantastbaar is geworden;

dat zij de moratoire verhogingen oplegt krachtens de in de algemene beschikking neergelegde regelen;

dat de algemene beschikkingen waartegen verzoekster beroep mag instellen — daar zij de basis vormen van de individuele beschik-

king van 14 november 1962 – derhalve slechts die zijn waarbij de modaliteiten voor de moratoire interessen worden vastgesteld;

Overwegende dat *verzoekster* betoogt dat artikel 36 ruim moet worden geïnterpreteerd en dat, gezien het stilzwijgen van het Verdrag op dit punt, moet worden aangenomen dat de auteurs daarvan de exceptie van onwettigheid niet hebben willen beperken tot de algemene beschikkingen;

dat een eiser krachtens artikel 36, derde lid, ter ondersteuning van een vordering de onwettigheid kan inroepen van een vroegere beschikking ten aanzien waarvan de beroepstermijnen van artikel 33 inmiddels zijn verstreken, mits – doch dit is dan ook voldoende – het hier inderdaad een beschikking betreft en deze de noodzakelijke voorwaarde vormt voor de latere, bestreden, individuele beschikking;

dat in casu de beschikking van 14 november 1962 niet zou kunnen bestaan en evenmin worden gerechtvaardigd zonder die van 13 februari 1959, waarbij het bedrag van de verschuldigde heffing alsmede de duur van de vertraging werden vastgesteld;

2. *Ten principale*

Overwegende dat volgens *verzoekster* het bedrag van de moratoire verhogingen werd vastgesteld op basis van de afrekening, vervat in de individuele beschikking van 13 februari 1959;

dat deze beschikking berust op een ambtshalve verrichte schatting van haar belastbare produktie over de periode april tot oktober 1958;

dat deze schatting onwettig en willekeurig is;

dat toch de Hoge Autoriteit verzoekster niet in kennis heeft gesteld van de ten deze toegepaste criteria;

dat zij zulks eerst heeft gedaan in haar verweerschrift in de zaak 22-59 waaruit blijkt dat zij heeft volstaan met de berekening van een

gemiddelde over de voorafgaande periode van vijf jaar, welk gemiddelde zij met een gering percentage heeft verhoogd;

dat een schatting van ambtswege, bestaande uit statistische of wiskundige berekeningen die geen enkel verband houden met de economische en sociale realiteit, een détournement de pouvoir oplevert;

dat de Hoge Autoriteit met toepassing van artikel 47 had moeten overgaan tot verificaties, inspecties of controles;

dat de Hoge Autoriteit volgens de rechtspraak van het Hof, ook in geval van een ambtshalve verrichte schatting, de debiteur in staat moet stellen kennis te nemen van de wijze waarop zijn schuld werd berekend;

dat de door de Hoge Autoriteit verkregen cijfers sterk verschillen van de gegevens aangaande de werkelijke produktie van verzoekster;

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* zich bepaalt tot het antwoord dat het Hof de wettigheid van een schatting van ambtswege heeft erkend in de zaak 9-56 (Meroni & Co, Industrie Metallurgiche, S.p.A. contra Hoge Autoriteit; jurisprudentie IV, blz. 9) en in de gevoegde zaken 36, 37, 38, 40 en 41-58 (Società Industriale Metallurgica di Napoli (SIMET) c.s. tegen Hoge Autoriteit; Jur. V, blz. 357);

C – *DE ALGEMENE BESCHIKKING WAARBIJ DE HEFFING WERD INGESTELD*

1. *Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* stelt dat de niet-ontvankelijkheid van het beroep, voor zover gericht tegen de individuele beschikking van 1959, tevens de niet-ontvankelijkheid medebrengt ten aanzien van de algemene beschikkingen, waarop eerstgenoemde beschikking berust;

dat de middelen, gericht tegen de algemene beschikkingen geen enkel verband houden met de beschikking van 14 november 1962;

dat daarin toch slechts verhogingen worden opgelegd ter zake van de vertraging in de uitvoering van de verplichting tot betaling van de heffing gelijk die in de algemene beschikkingen is neergelegd;

dat verzoekster in haar vordering waarbij zij deze verplichting betwist niet kan worden ontvangen nu zij daaraan zonder enig voorbehoud heeft voldaan;

Overwegende dat *verzoekster* hierop antwoordt dat de moratoire verhogingen haar rechtvaardiging slechts vinden in het feit dat de verplichting tot voldoening der heffingen niet werd nagekomen;

dat mitsdien de beschikking van 14 november 1962, welke het bedrag dier verhogingen vaststelt, haar grondslag vindt in de algemene beschikkingen welke de heffing regelen en voorts in het feit dat in strijd met deze beschikking werd gehandeld;

dat derhalve het beroep, voor zover gericht tegen de algemene beschikkingen, ontvankelijk is;

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* voorts stelt dat de ondernemingen het vereiste belang missen voor de bestrijding van artikel 6 van de algemene beschikking 3-52;

dat met deze bepaling wordt beoogd voor de regeling der heffingen toepassing te geven aan artikel 50, derde lid, van het Verdrag, hetwelk de Hoge Autoriteit de bevoegdheid toekent de bijdragen van ondernemingen, die haar op grond van dit artikel gegeven beschikkingen niet naleven, te verhogen met maximaal 5% per kwartaal vertraging, of wel 1,66% per maand;

dat de bestreden bepaling, waarbij het bedrag der moratoire verhogingen op slechts 1% wordt gesteld en de Hoge Autoriteit bevoegd wordt verklaard deze verhogingen geheel of gedeeltelijk kwijt te schelden, weliswaar een derogatie oplevert aan artikel 50, derde

lid, doch slechts in de zin van een beperking welke de Hoge Autoriteit zich zelve oplegt bij de uitoefening van de ruime bevoegdheden welke het Verdrag haar verleent;

Overwegende dat *verzoekster* hierop antwoordt, dat de ondernemingen te allen tijde er rechtens belang bij hebben, dat de waarborgen welke het Verdrag – in casu artikel 36, eerste lid – hun geeft, in de algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit worden geëerbiedigd;

2. *Ten principale*

a) *De schending van artikel 50, lid 1*

Overwegende dat *verzoekster* stelt dat artikel 50, eerste lid, een limitatieve en specifieke opsomming behelst van de uitgaven welke door de heffing moeten worden gedekt;

dat de Hoge Autoriteit derhalve niet gerechtigd is het tarief der heffing zodanig te bepalen dat daardoor ook andere uitgaven worden gedekt, gelijk bij voorbeeld die welke bestemd zijn voor het vormen en in stand houden van het garantiefonds en de speciale reserve;

dat het tarief van de heffing evenwel niet is bepaald in dier voege dat zij slechts strekt tot dekking van de in artikel 50, eerste lid, bedoelde behoeften;

dat uit de begrotingsstukken van de Hoge Autoriteit blijkt dat een bedrag van 153,87 miljoen rekeneenheden van de ondernemingen werd geheven ter dekking van in artikel 50 niet voorziene uitgaven;

dat, indien het garantiefonds en de speciale reserve niet waren ingesteld, de ondernemingen gedurende minstens zes jaar van heffing hadden kunnen worden vrijgesteld, daar de Hoge Autoriteit over meer dan voldoende middelen beschikt om haar eigen uitgaven te bestrijden;

dat geen enkel rechtsbeginsel, noch enige bepaling van het Verdrag de vorming rechtvaardigen van een garantiefonds hetwelk

uitsluitend bepaalde politieke oogmerken van de Hoge Autoriteit dient;

dat de daaraan gegeven bestemming bovendien in strijd is met de fundamentele beginselen van het Verdrag, daar de Hoge Autoriteit niet gerechtigd is aanzienlijke bijdragen van sommige ondernemingen te vorderen, ten einde leningen aan andere ondernemingen te garanderen;

dat de vorming van de speciale reserve nog onrechtmatiger is en – wat daarvan ook de werkelijke bestemming moge zijn – haar rechtvaardiging noch haar grondslag in het Verdrag kan vinden, nu de Hoge Autoriteit daarvan gebruik kan maken ter dekking van behoeften van welke aard ook;

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* op dit punt verwijst naar de door haar verdedigde opvatting in de gevoegde zaken 41 en 50-59 (Hamborner Bergbau AG, Friedrich Thyssen Bergbau AG tegen Hoge Autoriteit; Jur. VI, blz. 1030 e.v.) en naar de conclusies van de Advocaat-Generaal in deze zaak;

b) *De schending van artikel 50, lid 2*

Overwegende dat *verzoekster* er op wijst dat artikel 50, tweede lid, bepaalt dat de „wijze van vaststelling en inning" der heffing door de Hoge Autoriteit bij algemene beschikking worden vastgesteld „na raadpleging van de Raad";

dat de beschikkingen 2-52 en 3-52 dezelfde materie regelen namelijk de wijze van vaststelling en de inning der heffing;

dat de beschikking 3-52 slechts na raadpleging gegeven had mogen worden nu daarbij de volgende onderwerpen werden geregeld: het percentage van de waarden welke dienen als basis voor de vaststelling der heffingen, het voor de aftrek in aanmerking te nemen verbruik, de basis-schalen, alsmede het bedrag der verhogingen wegens te late betaling, welke te zamen de noodzakelijke elementen vormen voor de bepaling van de grondslag en de inning der heffing;

dat in de overwegingen van de beschikking van deze raadpleging evenwel geen melding wordt gemaakt;

dat uit de door de Hoge Autoriteit overgelegde stukken blijkt dat beschikking 3-52 (gelijk overigens ook beschikking 2-52) werd genomen zonder werkelijke raadpleging van de Raad;

dat de Hoge Autoriteit in ieder geval gehouden was in de preambule van haar beschikking van deze raadpleging gewag te maken;

dat zij, door zulks na te laten, wezenlijke vormvoorschriften heeft geschonden;

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit*, onder verwijzing naar de geproduceerde stukken, hierop antwoordt dat beschikking 3-52 weliswaar geen melding maakt van een voorafgaande raadpleging van de Raad, doch dat dit College wel degelijk gehoord werd over de gehele materie welke in de beschikkingen 2-52 en 3-52 wordt geregeld;

dat artikel 50, tweede lid, de raadpleging van de Raad formeel slechts voorziet met betrekking tot de bepaling van de grondslag en de inning van de heffing;

dat, nu dit onderwerp bij beschikking 2-52 werd geregeld, bedoelde raadpleging uiteraard slechts in die beschikking werd vermeld;

dat het Hof, indien hier sprake was geweest van een vormgebrek, niet nagelaten zou hebben dit punt in de eerder gevoerde processen ambtshalve op te werpen;

c) *De schending van artikel 47*

Overwegende dat *verzoekster* stelt dat artikel 4 van beschikking 2-52 (gelijk deze bepaling werd gewijzigd bij beschikking 31-55) een schatting van ambtswege invoert in zo ruime zin, dat daardoor artikel 47 wordt geschonden;

dat bedoeld artikel de Hoge Autoriteit de bevoegdheid geeft om de voor de vervulling van haar taak noodzakelijke inlichtingen in te winnen en die, zo nodig, te doen verifiëren, doch niet tot het opstellen van hypothetische berekeningen op grondslag van statistische gemiddelden en onzekere ramingen aangaande het toenemen van de produktie;

dat de procedure waarbij – zonder meer – ambtshalve vaststellingen worden gedaan, met een redelijke toepassing van het Verdrag onverenigbaar is;

dat zodanige procedure onderworpen moet zijn aan strenge regels en gegrond op door de Hoge Autoriteit vastgestelde objectieve gegevens;

dat zij bovendien een beschikking vooronderstelt, genomen ten aanzien van de onderneming welke in het verzoek om inlichtingen is genoemd;

dat de Hoge Autoriteit evenwel met betrekking tot de belastbare produktie van verzoekster over de periode april tot oktober 1958 is overgegaan tot bovenbedoelde onregelmatige schatting van ambtswege;

Overwegende dat *verzoekster* hierop antwoordt dat het Hof reeds de wettigheid van het beginsel van de ambtshalve verrichte schatting heeft erkend;

d) *De schending van artikel 36, eerste lid*

Overwegende dat *verzoekster* een beroep doet op artikel 36, eerste lid, krachtens hetwelk de Hoge Autoriteit verplicht is de belanghebbenden in staat te stellen opmerkingen te maken vóórdat zij geldstraffen of dwangsommen oplegt;

dat artikel 6 van beschikking 3-52, gelijk dit bij beschikking 29-55 is aangevuld, het bedrag van de moratoire verhoging uitsluitend op objectieve wijze regelt;

dat deze bepaling de discretionaire schatting, – waaraan de uitoefening van het subjectieve recht op verdediging van de belang-

hebbende voorafgaat – vervangt door een wiskundige vaststelling van het verschuldigde, welke eerst zou kunnen worden verzacht nadat de sanctie is opgelegd;

dat zulks een omkering van het stelsel van artikel 36 inhoudt, daar de onderneming niet meer het recht zou hebben zich te verdedigen alvorens de sanctie wordt opgelegd en zij derhalve automatisch tot een vaste en onveranderlijke sanctie wordt veroordeeld, behoudens dan de mogelijkheid daarvan achteraf kwijtschelding of vermindering te vragen;

dat zulks te ernstiger is nu de in deze materie door de Hoge Autoriteit te geven beschikkingen een executoire titel vormen;

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* verzoekster het verwijt maakt zich hier van een kunstmatige dialectiek te bedienen, in die zin, dat zij de bepaling, waarbij de moratoire verhogingen tot 1% worden beperkt, behandelt los van die krachtens welke de Hoge Autoriteit de verhoging geheel of gedeeltelijk mag kwijtschelden;

dat de bestreden algemene beschikking de Hoge Autoriteit geenszins belet om met toepassing van artikel 36, eerste lid, de belanghebbende in staat te stellen tot het maken van opmerkingen over het hem medegedeelde bedrag der verhogingen;

dat zij eerst daarna, in de volle uitoefening harer discretionaire bevoegdheid (welke overigens ten voordele van de debiteur werd gematigd, met name door de verlaging van het maximum der verhogingen in verhouding tot het maximum voorzien bij artikel 50, derde lid, van het Verdrag), beslist of de verhoging geheel of gedeeltelijk verschuldigd zal zijn en het definitieve bedrag daarvan vaststelt;

dat de beschikking van 14 november 1962 bovendien niet te verstaan zou zijn, indien de procedure van artikel 36, eerste lid, niet strikt in acht genomen was;

dat derhalve het bij de algemene beschikking 3-52 ingestelde systeem geen schending oplevert van artikel 36, eerste lid, en aan de

Hoge Autoriteit geen bevoegdheden toekent welke laatstgenoemde bepaling haar onthoudt;

D – *HET BEDRAG DER MORATOIRE VERHOGINGEN*

Overwegende dat *verzoekster* stelt dat het bedrag van 7.000.000 lire aan moratoire verhogingen, op een totaal van minder dan 21.000.000 aan eigenlijke heffing, overeenkomt met ongeveer 30% van het kapitaal;

dat naar het oordeel van verzoekster een nauwkeurig onderzoek van alle feitelijke omstandigheden, van de aard der overtreding en de gevolgen der op te leggen sanctie, de Hoge Autoriteit had moeten brengen tot kwijtschelding van de verhogingen, althans tot vermindering daarvan tot een gering bedrag;

dat, gezien de bijzondere situatie waarin verzoekster verkeert, de haar opgelegde straf ernstige gevolgen met zich kan brengen voor haar financiële draagkracht en haar produktiviteit;

Overwegende dat *verweerster* betoogt dat zij bij de vaststelling der moratoire verhogingen rekening heeft gehouden met de administratieve wanorde en de financiële moeilijkheden waarop verzoekster zich beroept;

dat het verschuldigde bedrag in de bestreden beschikking werd teruggebracht tot het normale niveau van de bankrente, zodat veeleer het criterium van vergoeding dan dat van sanctie werd toegepast;

dat een bijzondere begunstiging in casu niet gerechtvaardigd voorkwam;

dat zulks overigens slechts had kunnen geschieden met schending van het fundamentele beginsel van de rechtsgelijkheid der ondernemingen;

IV – Procedure

Overwegende dat de procedure het normale verloop heeft gevolgd;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

A — Ten aanzien van de in acht te nemen processuele vormen

Overwegende dat ten aanzien van de regelmatigheid der in de onderhavige zaak gevolgde procedure geen grief is voorgedragen;

dat ambtshalve op dit punt geen bedenking bestaat;

B — Ten principale

I — *DE NIETIGHEID VAN DE INDIVIDUELE BESCHIKKING VAN 14 NOVEMBER 1962*

Overwegende dat in de eerste plaats dienen te worden onderzocht de door verzoekster ex artikel 33 van het E.G.K.S.-Verdrag aangevoerde middelen ter ondersteuning van de in hoofdzaak ingestelde vordering tot nietigverklaring van de individuele beschikking van 14 november 1962;

Overwegende dat zij hiertoe stelt dat de bestreden beschikking nietig is wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften nu, in strijd met artikel 15, eerste lid, van het Verdrag, de daartoe gegeven motivering ontbreekt of althans onvoldoende is;

Overwegende dat in casu vaststaat dat het lichaam van de bestreden beschikking geen nadere gegevens bevat ten aanzien van de vaststelling der hoofdsom of van de berekening der moratoire verhogingen welke het voorwerp vormen van de jegens verzoekster genomen maatregel;

Overwegende dat volgens het geldende recht en de jurisprudentie de beschikkingen zodanig dienen te zijn gemotiveerd dat de belanghebbenden daarin de wezenlijke elementen van de redenering van de Hoge Autoriteit kunnen terugvinden en het Hof in staat is die beschikkingen te onderwerpen aan de rechterlijke controle waartoe het krachtens het Verdrag geroepen is;

Overwegende dat de bestreden beschikking geen enkel element bevat voor de samenstelling van de vordering ten aanzien waarvan zij de executoire titel vormt en zij derhalve het Hof niet in de gelegenheid stelt te onderzoeken welke rente in feite werd berekend noch ook van welke aard die rente is;

dat het rechterlijk onderzoek van de wettigheid van deze executoire titel slechts mogelijk is op grond van een juiste en gedetailleerde afrekening waarbij het bedrag van de door verzoekster pro resto verschuldigde heffing over haar staalproduktie gedurende de jaren 1953 tot en met 1960 wordt vastgesteld en verklaard;

Overwegende dat, indien verzoekster al uit haar voorheen door de Hoge Autoriteit betekende stukken kennis heeft kunnen nemen van de verschillende elementen waaruit de schuld bestaat, van zodanige gegevens uit de bestreden beschikking zelve niet blijkt;

dat krachtens artikel 15, eerste lid, van het Verdrag de beschikkingen van de Hoge Autoriteit met redenen moeten worden omkleed;

dat door verwijzing naar akten van oudere datum niet geacht mag worden aan deze verplichting te zijn voldaan;

dat de bestreden beschikking overigens geen enkele duidelijke verwijzing naar zodanige akten bevat;

dat het Hof aan de hand van bedoelde beschikking noch de wijze waarop het bedrag der door verzoekster verschuldigde moratoire verhogingen werd vastgesteld, noch ook de gronden van de toegestane verlaging of het bedrag daarvan vermag te controleren;

Overwegende dat de grief van schending van wezenlijke vormvoorschriften, te weten in casu van de verplichting der Hoge Autoriteit haar beschikkingen met redenen te omkleden, gegrond is;

dat de bestreden beschikking derhalve dient te worden nietig verklaard;

II – *TEN AANZIEN VAN DE KOSTEN*

Overwegende dat verweerster in het ongelijk werd gesteld;

dat zij mitsdien in de kosten dient te worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusies van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 14, 15, 33, 36, 49 en 50 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Vernietigt de door de Hoge Autoriteit tot verzoekster gerichte executoire individuele beschikking van 14 november 1962;

Veroordeelt de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal in de proceskosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zestien december negentienhonderddrieënzestig.

DONNER HAMMES

DELVAUX ROSSI LECOURT

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zestien december negentienhonderddrieënzestig.

De Griffier, *De President,*

A. VAN HOUTTE A. M. DONNER